

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 140/12
v Luxemburgu 8. novembra 2012

Rozsudok vo veci C-40/11
Jošikazu Iida/Stadt Ulm

Štátny príslušník tretej krajiny, ktorý sa oprávnenne zdržiava v členskom štáte pôvodu svojej dcéry a manželky, zatiaľ čo ony sa presťahovali do iného členského štátu, sa nemôže odvolávať na ich občianstvo Únie s cieľom založiť svoje právo na pobyt na práve Únie

J. Iida, japonský štátny príslušník, je od roku 1998 ženatý s nemeckou štátnou príslušníčkou a od roku 2005 žije v Ulme (Nemecko), kde má stále zamestnanie. Ich dcéra sa narodila v roku 2004 v Spojených štátoch a má nemecké, japonské a americké občianstvo. Manželia sú od roku 2008 fakticky odlúčení bez toho, aby sa rozviedli, pričom manželka s dcérou sa presťahovali do Viedne (Rakúsko). Rodičia vykonávajú vo vzťahu k dcére spoločnú rodičovskú starostlivosť. J. Iida teda dcéru navštevuje pravidelne jeden víkend za mesiac vo Viedni a ona trávi väčšinu prázdnin u otca v Ulme. J. Iida dostal v Nemecku povolenie na pobyt z rodinných dôvodov a po odchode rodiny na základe svojej zárobkovej činnosti. Keďže predĺženie jeho povolenia na pobyt záviselo od voľnej úvahy, J. Iida požiadal o pobytový preukaz rodinného príslušníka občana Únie na základe smernice 2004/38¹ o európskom občianstve, ktorý mu nemecké orgány odmietli vydať.

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Najvyšší správny súd pre Bádensko-Württembersko) sa Súdneho dvora pýta, či právo Únie povoľuje štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý vykonáva rodičovskú starostlivosť o svoje dieťa, občana Únie, zdržiavať sa v členskom štáte pôvodu dieťaťa (Nemecko) na účel udržiavania pravidelných osobných vzťahov, hoci dieťa sa usadilo v inom členskom štáte (Rakúsko).

Súdny dvor v prvom rade uvádza, že J. Iida na základe žiadosti a bez ohľadu na svoju rodinnú situáciu v zásade môže získať postavenie osoby s dlhodobým pobytom v zmysle smernice 2003/109² o štátnych príslušníkoch tretích krajín. V Nemecku sa totiž oprávnenne zdržiava už viac než päť rokov a evidentne má dostatočné zdroje, aby pokryl vlastné potreby, ako aj zdravotné poistenie.

Ďalej Súdny dvor konštatuje, že J. Iida sa nemôže odvolávať na právo na pobyt ako rodinný príslušník občana Únie na základe smernice 2004/38. Podľa smernice totiž také právo vyžaduje, aby bol priamy príbuzný po vzostupnej línii závislý od dieťaťa. J. Iida však túto podmienku nespĺňa, pretože jeho dcéra je závislá od neho.

Navyše, hoci J. Iidu možno považovať za rodinného príslušníka jeho manželky, od ktorej je odlúčený, ale nerozviedol sa s ňou, napriek tomu nespĺňa podmienku stanovenú v smernici, podľa ktorej ju musí sprevádzať alebo sa k nej pripájať v inom členskom štáte, než je členský štát, ktorého je štátnou príslušníčkou.

Okrem toho Súdny dvor spresňuje, že J. Iida nemôže založiť právo na pobyt priamo na Zmluve o fungovaní Európskej únie s odkazom na občianstvo Únie svojej dcéry alebo manželky. So

¹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov (Ú. v. EÚ L 158, s. 77; Mim. vyd. 05/005, s. 46).

² Smernica Rady 2003/109/ES z 25. novembra 2003 o právnom postavení štátnych príslušníkov tretích krajín, ktoré sú osobami s dlhodobým pobytom (Ú. v. EÚ L 16, 2004, s. 44; Mim. vyd. 19/006, s. 272).

zreteľom na okolnosti vo veci samej totiž odmietnutie priznať mu právo na pobyt odvodené od ich postavenia občanok Únie nepredstavuje hrozbu, že budú zbavené možnosti skutočne požívať podstatné časti práv vyplývajúcich z ich postavenia alebo že sa naruší vykonávanie ich práva voľne sa pohybovať a zdržiavať sa na území členských štátov.

Súdny dvor v tejto súvislosti zdôrazňuje, že J. lida sa v Nemecku vždy zdržiaval v súlade s vnútroštátnym právom bez toho, aby neexistencia práva na pobyt na základe práva Únie odradila jeho dcéru alebo manželku od vykonania svojho práva voľne sa pohybovať tým, že sa presťahovali do Rakúska. Navyše J. lida môže aj po tom, ako sa odsťahovali, získať právo na pobyt v Nemecku na inom právnom základe, bez odvolávania sa na európske občianstvo svojej dcéry a manželky.

J. lida sa napokon nemôže odvolávať ani na Chartu základných práv Európskej únie, ktorá stanovuje právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života, ako aj niektoré práva dieťaťa. Keďže totiž J. lida nespĺňa podmienky smernice 2004/38 a nepožiadala o právo na pobyt ako osoba s dlhodobým pobytom v zmysle smernice 2003/109, nemá jeho situácia žiadnu väzbu s právom Únie, takže Charta základných práv Európskej únie nie je uplatniteľná.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Fotografie z vyhlásenia rozsudku sú k dispozícii na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106